

РЕШЕНИЕ

№ 1568

гр. София, 19.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 12-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и четвърти ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Кеманов

Членове: Надежда Махмудиева
Снежана Бакалова

при участието на секретаря Павлина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Надежда Махмудиева Въззивно гражданско дело № 20221000502283 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК, образувано по Жалба вх. №43388/08.07.2022 г., подадена от В. Х. Ц., чрез адв. С. Н., срещу Решение №1613/28.06.2022 г., постановено по гр.д.№6267/2021 г. на СГС, I ГО - 20 състав, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от В. Х. Ц. срещу "ЗД Бул Инс"АД, иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за сумата над уважения размер от 6400 лв. до претендирания размер от 26 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищеца като пешеходец, в резултат от настъпило ПТП на 26.12.2020 г., причинено по вина на П. Г. Т., като водач на застрахован при ответника лек автомобил "Алфа Ромео 156", с рег.№***, както и с която ищецът е бил осъден да заплати на ответника разноски по делото в размер на 1642,50 лв. Релевирани са оплаквания за неправилност на решението в обжалваната част, поради нарушение на материалния закон, процесуалните правила, и необоснованост. Сочи се нарушение на принципа на справедливостта по смисъла на чл.52 от ЗЗД, чрез определяне на крайно занижен размер на справедливото обезщетение, което не съответства на получените от ищеца тежки увреждания, изпитаните от него болки и страдания, продължителността на възстановителния период и липсата на пълно възстановяване. Поддържа се и нарушение на чл.51, ал.2 от ЗЗД, като съдът неоснователно е приел наличие на принос на пострадалия за настъпване на увреждането в размер на 20%, при непроведено пълно доказване от страна на ответника. Настоява се за отмяна на решението в обжалваната част, и уважаване на предявения иск до пълния му предявен размер, като се присъди на ищеца допълнително обезщетение за неимуществени вреди в размер на още 19 600 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 28.04.2021 г. до

окончателното плащане, като бъде отменено съобразно този резултат и решението в частта за разноските, с която ищецът е осъден да заплати на ответника разноски по делото на осн. чл.78, ал.3 от ГПК.

Въззивната жалба е депозирана в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна с правен интерес в обжалваната част, чрез надлежно упълномощен процесуален представител, ищецът е освободен на осн. чл.83, ал.2 от ГПК от задължението за внасяне на държавни такси и разноски по делото, въззивната жалба отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 от ГПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане.

Препис от въззивната жалба е връчен на насрещната страна, която в срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозирала Отговор на въззивна жалба вх.№48812/01.08.2022 г., подаден от "ЗД Бул Инс"АД чрез адв. А. И.. Поддържа се становище за неоснователност на въззивната жалба - претенцията на ищеца е прекомерна и не отговаря на икономическата конюнктура. Данните в медицинската документация установяват, че ищецът е получил медицинска помощ на 26.12.2020 г. в периода от 13:35 ч. до 13:46 ч., като няма представена медицинска документация за допълнително лечение. Получените телесни повреди са леки, и възстановителния период е протекъл в рамките на обичайния от 15-20 дни, поради което адекватно на получените увреждания би било обезщетение в размер от 2000 - 3000 лв. Поддържа се възражението за съпричиняване, поради допуснато от пострадалия нарушение на чл.32 от ЗДвП, чл.113, ал.1, т.1 от ЗДвП, и чл.114, т.1 от ЗДвП. Релевира се евентуално възражение по чл.78, ал.5 от ЗДвП за прекомерност на претендираните от въззивника разноски за адвокатско възнаграждение.

С въззивната жалба и отговора страните не са представили нови доказателства и не са направили доказателствени искания, поради което пред въззивната инстанция нови доказателства не са събрани.

При извършената служебна проверка на осн. чл. 269 от ГПК, съдът намира, че обжалваният съдебен акт е постановен от законен състав на родово компетентния съд, в изискуемата от закона форма, по допустим иск, предявен от и срещу процесуално легитимирани страни, производството е образувано след надлежно предявена извънсъдебна застрахователна претенция пред застрахователя, поради което постановеният съдебен акт е валиден и допустим.

Във връзка със заявените оплаквания във въззивната жалба и изложените от страните доводи и възражения, и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, съдът намира следното:

Постановеното първоинстанционно решение не е било обжалвано от ответника, и е влязло в сила в осъдителната му част, поради което във въззивната инстанция със сила на пресъдено нещо е установено между страните, че на 26.12.2020 г. около 12.00 ч. в гр. С., на бул. "Захари Стоянов", в района на спирка на градския транспорт СМГТ №1716 – Община Люлин, е настъпило ПТП по вина на П. Г. Т., като водач на застрахован при ответника лек автомобил марка „Алфа Ромео“, модел 156 1,9 ЖДТ, с регистрационен № ***, с валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с покритие към датата на ПТП, при което е пострадал ищеца В. Ц. Х., в качеството на пешеходец. Между страните пред въззивната инстанция не се спори по механизма на увреждането на пешеходеца, и настъпилите за него телесни увреждания в пряка причинна връзка с процесното ПТП. Спорни пред въззивната инстанция са наличието на принос на пострадалия за настъпването на вредоносния резултат до

размера от 20%, както и справедливия размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди – болки и страдания във връзка с процесното ПТП, за размера над 6400 лв. до пълния претендиран размер на обезщетението от 26 000 лв.

Във връзка със спорните между страните факти и обстоятелства, от събраните по делото доказателства съдът намира следното:

С Констативен протокол за ПТП с пострадали лица №К-625/26.12.2020 г. /на л.4 от делото на СГС/ контролен орган на СДВР – Отдел „ПП“ – дежурен инспектор ТПТП-ОПП-СДВР е констатирал при извършения оглед и събраните на местопроизшествието данни, че на 26.12.2020 г. около 12.00 ч. в гр. ***, лек автомобил с ДРН ***, управляван от П. Г. Т., се е движел по бул. „Захари Стоянов“ с посока на движение от бул. „Панчо Владигеров“ към ул. „Георги Дражев“ и в района на спирка СМГТ №1716 с поведението си като участник в движението, при потегляне става причина за ПТП с намиращият се от дясната му страна на платното за движение пешеходец В. Ц. Х., за което нарушение му е съставен АУАН №415123/26.12.2020 г. /на л.37/. С влязло в сила на 02.02.2021 г. Наказателно постановление №20-4332-024734/21.01.2021 г. /на л.36/, за извършеното от водача нарушение на чл.5, ал.1, т.1 от ЗДвП, му е било наложено административно наказание глоба. В същото НП са описани причинените от водача вреди на пешеходеца – причинена фрактура на нова, рана на носа и дясна вежда.

От събраните по делото гласни доказателства чрез разпит на делинквента П. Г. Т., в качеството на свидетел, в о.с.з.от 28.02.2022 г. същият заявява, че непосредствено преди настъпване на произшествието бил *спрял автомобила на автобусната спирка на кооперативния пазар*, и чакал да се освободи място за паркиране на отсрещната страна на същата улица. Възприел, че срещу него се движи възрастен човек, който според него пресичал булеварда по диагонал, като пешеходната пътека била на около 50 м. от това място. Преценил, че човекът се движи „неадекватно“, „като пиян“, „ходеше бавно и залиташе“. Човекът минал покрай колата му. По същото време свидетелят потеглил с автомобила от спирката, за да направи обратен завой и да паркира на отсрещната страна на улицата. Дошло при него едно момче, което му казало, че е бутнал човека, и така свидетелят узнал, че човекът е паднал. Момчето казало, че самото то не е видяло удара, но хората на спирката така били казали. На полицаите пострадалият казал, че е паднал сам. Свидателят се учудил, когато дошлите на мястото служители на полицията му поискали книжката. Свидателят не обжалвал наказателното постановление и си платил глобата, която му била наложена за това, че е направил обратен завой.

От показанията на свидетеля К. А. /без родство, очевидец на процесното ПТП/ се установява, че около коледните празници на 2020 г. станал свидетел на ПТП на автобусната спирка на кооперативния пазар в кв. Люлин. Възприел лек автомобил с пернишка регистрация, модел „Алфа Ромео“, която била спряла на спирката. Дошъл автобуса. Спирката била голяма, но автобусът спрял на платното за движение. Един възрастен човек, който чакал на спирката, тръгнал към автобуса. Човекът се движел се с нормален ход, свидетелят не забелязал да е залитал, нито да е бягал, или бързал. По същото време спрелият на спирката лек автомобил потеглил, и направил обратен завой. При самото потегляне ударил човека, като го закачил леко с дясната част на автомобила, и човекът паднал.

Налице са съществени противоречия между показанията на двамата разпитани свидетели относно поведението на пешеходеца непосредствено преди произшествието.

Съдът преценява показанията на свидетеля при условията на чл.172 от ГПК, като

съобразява, че свидетелят изразява с тях своя защитна позиция, предвид стремежа му да снесе от себе си отговорността за причинените на ищеца телесни увреди. Ето защо съдът не кредитира показанията на свидетеля Т. в частта им, в която се твърди, че пострадалият е предприел пресичане на булеварда, че е бил в неадекватно състояние и е залитал, както и че е паднал сам на пътното платно. В тази част показанията на свидетеля Т. не кореспондират с безспорно установения факт, че произшествието е настъпило в района на автобусна спирка, както и на представените по делото констативен протокол за ПТП, АУАН и влязлото в сила НП, от които се установява, че св. Т. като водач на лекия автомобил, е допуснал нарушение на правилата за движение, и е причинил ПТП, като при потегляне от автобусна спирка е реализирал съприкосновение на автомобила с пешеходеца В. Х., с което му е причинил телесни увреди, изразяващи се във фрактура на носа, рана на носа и на дясна вежда. От влязлото в сила НП се установява, че наложеното на св. Т. административно наказание не е за нарушение, изразяващо се просто в извършване на маневра „обратен завой“ на неразрешено място, а и за причинените в резултат от нарушението вреди – телесни увреди на пострадал пешеходец. В тази част показанията на св. Т. не кореспондират и на показанията на свидетеля А., който е възприел лично механизма на увреждането на пешеходеца, не е заинтересован от изхода на делото, показанията му са обективни, безпристрастни, логични, непротиворечиви, и напълно кореспондират на събраните писмени доказателства – протокол за ПТП, АУАН и влязлото в сила НП. Ето защо, съдът изцяло кредитира показанията на свидетеля А..

По делото е изготвена и съдебно-автотехническа експертиза /на л.52-58/, от която се установява, че на мястото на произшествието пътното платно на бул.“Захари Стоянов“ е с четири ленти за движение – по две ленти за всяка посока, като лентите за движение в различните посоки са разделени с хоризонтална маркировка от двойна непрекъсната линия. Освен това, в посока от кръстовището с бул.“Панчо Владигеров“ към ул.“Георги Дражев“, от страната на кооперативния пазар, бул.“Захари Стоянов“ има уширение, предназначено за спирка на градския транспорт, обозначено като такава със знак за автобусна спирка. Считано в посоката от бул.“Панчо Владигеров“ към ул.“Георги Дражев“, след пресечката на ул.“Георги Дражев“, е налице пешеходна пътека, обозначена с хоризонтална маркировка тип „зебра“. Адресната регистрация на пострадалия пешеходец е в кв. ***, блок № ***, който се намира от другата страна на бул. „Захари Стоянов“ спрямо автобусната спирка, като най-краткият маршрут за пешеходеца между дома на пешеходеца и автобусната спирка на кооперативния пазар, предполага пресичане на бул.“Захари Стоянов“ на описаната пешеходна пътека, която се намира в участъка между бл.423 и автобусната спирка. Лекият автомобил „Алфа Ромео“ е бил спрян на автобусната спирка, с предна част по посока на движението. Водачът е възприел, че на отсрещната страна на бул.“Захари Стоянов“ има свободно място за паркиране и е потеглил със завой наляво да извърши обратен завой, при което е настъпил плъзгащ удар на пешеходеца, намиращ се от дясната страна на лекия автомобил, при който пешеходецът е паднал с лице към асфалтовата настилка. Пешеходецът бил към момента на произшествието на 74 години, като скоростта на движение на човек на тази възраст със спокоен ход е 3,2 км/ч. Вероятната скорост на движение на автомобила в момента на удара, като се вземе предвид че е потеглил от място и захождал за обратен завой, вещото лице изчислява на около 16-17 км.ч. Поради липсата на конкретни данни за точната траектория на движение на пешеходеца, изходната му позиция при потеглянето, и изходната позиция на лекия автомобил преди потеглянето, експертизата не е в състояние да приложи изчислителен анализ на възможността на водача на автомобила да предотврати удара. Въпреки това, от

показанията на водача на автомобила в качеството му на свидетел по делото става ясно, че преди започване на маневрата той е възприел движещият се косо срещу автомобила пешеходец, поради което експертизата стига до заключението, че водачът на автомобила е могъл да не предприеме маневрата, като вземе предвид движещият се срещу автомобила пешеходец, още повече след като го е възприел като алкохолно повлиян и неадекватен, и предприеме маневрата след преминаването на пешеходеца. Въз основа на показанията на водача експертизата приема също, че пешеходецът е имал видимост към лекия автомобил, преди да слезе от десния тротоар.

В съставения от контролните органи констативен протокол за ПТП и скица към него не е отразено взаимното разположение на спрелия на спирката лек автомобил, спрелия на спирката автобус, и изходната позиция на пешеходеца, от която е предприел навлизането на пътното платно, като за механизма на произшествието експертизата дава два различни варианта, основани на показанията на показанията на двамата свидетели. И в двата показани на скиците към заключението варианта, обаче, вещото лице необосновано възприема, че автобусът е спрял на автобусната спирка пред спрелия лек автомобил, а пешеходецът се е движел косо срещу автомобила, в посока да пресича диагонално булевард „Захари Стоянов“, като в единия в единия вариант тръгва от десния тротоар, преминавайки между автобуса и автомобила, а в другия вариант слиза от автобуса, преминавайки зад автобуса и пред автомобила. И двата посочени от вещото лице варианта не кореспондират с показанията на свидетелите. В показанията на св. Т. изобщо не се споменава свидетелят да е възприел, че на автобусната спирка спира автобус, което обосновава извод, че водачът на автомобила изобщо не е възприел това обстоятелство – т.е. автобусът е спрял в района на автобусната спирка, но в участъка зад лекия автомобил. Този извод се подкрепя и от факта, че водачът на лекия автомобил е предприел завой наляво и захождане за обратен завой, което предполага, че участъкът от пътното платно пред него и вляво от него е бил свободен от превозни средства, и възможността му да заходи за обратен завой не е била ограничена. От показанията на свидетеля А. се установява, че автобусът е спрял в лентата за движение на превозните средства, а не в уширението /най-вероятно именно защото лекият автомобил „Алфа Ромео“ е бил спрял там, и автобусът не е можел да навлезе в уширението/. Също така от показанията на св. А. се установява, че пострадалият пешеходец не е слизал от автобуса, а се е насочил да се качва в него. Това кореспондира на показанията на св. Т., в частта им, че пешеходецът се е движел диагонално срещу автомобила, в посока от тротоара, към лентите за движение на превозните средства.

Следователно, от показанията на двамата свидетели, преценявани във връзка с установените от експертизата обстоятелства за района на местопроизшествието и местонахождението на дома на ищеца, се обосновава фактически извод, че автобусът е спрял на спирката, но не в уширението, а в дясната лента за движение на превозните средства, в участъка зад спрелия в уширението на спирката лек автомобил „Алфа Ромео“. Пешеходецът В. Х. е тръгнал от тротоара, в посока към *спрелия на спирката автобус* /а не да пресича булеварда, както неправилно е заключил водача на автомобила, тъй като не е възприел приближаването и спирането на автобуса в лентата за движение зад автомобила/, като се е движел със спокоен ход. Към момента на потегляне на автомобила, пешеходецът вече е бил слязал от тротоара на пътното платно, и се е движел косо срещу автомобила – в посока към спрелия зад него в лентата за движение автобус, водачът на автомобила е имал възможност да го възприеме, и го е възприел, като го е преценил като уязвим участник в движението /възрастен човек, с

нестабилна походка/. Пешеходецът не е бил длъжен и не е могъл да очаква, че именно в този момент водачът на спрелия автомобил ще предприеме потегляне на автомобила и извършване на непозволена маневра „обратен завой“ - в района на спирка на градския транспорт, в ситуация на спрял на спирката автобус, и пресичайки двойната непрекъсната линия между лентите за движение в различни посоки – т.е. в нарушение на правилата по чл.25, ал.1 /преди предприемане на маневрата да се убеди, че няма да създаде опасност за другите участници в движението, и да извърши маневрата, като се съобрази с тяхното положение, скорост и посока на движение/, на чл.25, ал.2 /преди да навлезе в съседна лента, да пропусне превозните средства, които се движат по нея/, на чл.26 /преди предприемане на маневрата да подаде ясен и достатъчен за възприемане светлинен сигнал/, на чл.38, ал.1 /да извършва обратен завой само от най-лявата пътна лента/, на чл.67 /да спре, за да позволи на превозното средство от градския транспорт да извърши необходимите маневри при потегляне/. Пешеходецът не е бил длъжен да предвиди, че водачът на автомобила, след като вече в нарушение на чл.69 от ЗДвП е спрял на автобусната спирка, и като пречи на автобуса да навлезе в предназначения за спирката уширение, няма да изпълни задължението си по чл.66, ал.2 от ЗДвП, да позволи на пешеходците безопасно да преминат през платното за движение /в действителност – през уширението на платното за движение/ между тротоара и спрелия на спирката автобус.

При така приетото за установено от фактическа и правна страна, съдът намира, че пешеходецът не е извършил нарушение на правилата за движение по пътищата, тъй като не е предприел пресичане на пътното платно на непозволено за целта място, а е предприел пресичане на уширението на пътното платно, в района на спирка на градския транспорт, за да се качи на спрял на спирката автобус. При това той не е бил длъжен да се съобрази с местоположението, скоростта и посоката на движение на лекия автомобил, тъй като автомобилът не се е движел, а е бил спрял. Пешеходецът не е бил длъжен и не е могъл да предвиди, че автомобилът в нарушение на правилата за движение ще потегли именно в този момент, и ще предприеме непозволена маневра. Ето защо, възражението за принос на пострадалия за настъпване на увреждането, е изцяло неоснователно, и следва да се отхвърли.

Във връзка с обема на търпените от ищеца болки и страдания, по делото са представени писмени доказателства – Лист за преглед на пациент в КДБ/СО на УМБАЛСМ“Н.И.Пирогов“ №140064/26.12.2020 г. /на л.5 и л.6/ и Допълнителен лист към него, издаден от Спешен кабинет по неврохирургия /на л.7/, приета е Съдебно-медицинска експертиза /на л.49-51/ и са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетел.

От приетата СМЕ се установява, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП ищецът е получил травматични увреждания, изразяващи се в *счупване на костите на носа, открита рана на носа, открита рана на главата, и охлузване на лявото коляно*. За лечение на получените травми ищецът е получил спешна медицинска помощ, изразяваща се в хирургична обработка на раната в областта на носа, която е била почистена и разкъсаните меки тъкани са били защити, били са хирургически почистени раните в областта на дясната вежда и охлузването на лявото коляно. Счупването на костите на носа е било без разместване, поради което не е била необходима оперативна интервенция. При нормално протичане на възстановителния процес, без усложнения, раните от такъв характер в областта на главата зарастват за около 12-15 дни. След зарастването на раните, на мястото на увредите, остават трайни раневи белези. През възстановителния период ищецът е търпял болки и страдания, като през първите 7 дни

те са били с голям интензитет.

Съдът намира заключението на СМЕ за компетентно изготвено, логично и непротиворечиво, и кореспондиращо на събраните писмени доказателства, поради което го кредитира.

От събраните гласни доказателства чрез разпит на свидетелката П. А. /сестра на съпругата на ищеца/, се установява, че свидетелката е видяла ищеца непосредствено след произшествието, когато той вече е бил в дома си. Лежал на леглото, цялото му лице било подпухнало, носът му бил утроил размера си, имал синьо-зелен цвят, ищецът не можел да диша, почти не се хранел, оплаквал се от непрекъснато главоболие. За него непрекъснато се грижела съпругата му, а свидетелката помагала, с каквото може. Ищецът лежал близо два месеца, оплаквал се от болки в цялото тяло. Единият му крак бил подут, и не можел да става от леглото. Ползвал уринатор. На една от веждите имал рана, която видимо била дълбока. Пиел вода със сламка. Съпругата му споделила, че той се буди през нощта, започва да крещи и да плаче. Преди катастрофата това не се било случвало. Към момента на разпита ищецът продължавал понякога да се оплаква от главоболие, все още изглеждал стресиран, продължава понякога да се буди през нощта.

Съдът преценява показанията на свидетелката по реда на чл.172 от ГПК, като отчита близкото ѝ родство по сватовство с ищеца, обуславящо вероятен интерес от изход на делото в полза на ищеца. Въпреки това, съдът намира, че показанията на свидетелката са подробни, логични, основани на личните и ежедневни впечатления на свидетелката относно обективното състояние на ищеца непосредствено след произшествието и през възстановителния период, както и на съобщени от съпругата на ищеца данни за поведението му по време на сън, като показанията на свидетелката изцяло кореспондират на събраните по делото писмени доказателства и изготвената съдебно-медицинска експертиза. Показанията на свидетелката частично не кореспондират на СМЕ относно обстоятелството за конкретната продължителност на възстановителния период при ищеца. Относно това обстоятелство експертизата дава обичаен възстановителен период около 15 дни, за зарастването на разкъсно-контузните рани, докато свидетелката твърди възстановяването на ищеца да е продължило близо 2 месеца. В тази връзка съдът взема предвид, че в СМЕ се съдържат данни само за необходимия възстановителен период за зарастване на разкъсно-контузните рани, но експертизата не е посочила какъв е възстановителния период за зарастване на счупените кости на носа, за абсорбиране на отоците и кръвонасяданията в травмираните части на тялото, и за възстановяване на натъртените меки тъкани на главата и коляното. Освен това, СМЕ подчертава, че определеният възстановителен период е принципен – за обичайния период при подобни разкъсно-контузни рани. От друга страна показанията на свидетелката са за конкретния възстановителен период, който е бил необходим на ищеца, за да се възстанови от всички последици от травматичните увреждания. Ето защо, съдът кредитира изцяло показанията на свидетелката.

При така събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна, че в пряка причинна връзка с процесното ПТП на 26.12.2020 г. ищецът е претърпял травматични увреждания, изразяващи се в *неразмествена фрактура на костите на носа, открита рана на носа, открита рана на главата, и охлузване на лявото коляно*. За лечение на травматичните увреди ищецът е получил спешна медицинска помощ, изразяваща се в хирургично почистване на разкъсно-контузните рани на главата и охлузването на лявото коляно, както и зашиване на

разкъсно-контузната рана на носа. Не е било необходимо оперативно лечение и хоспитализация, поради което след проведените хирургични дейности ищецът е провел лечението изцяло амбулаторно, в домашни условия, с назначен контролен преглед на 03.01.2021 г. за сваляне на конците /видно от амбулаторен лист на л.6/. Възстановителният период е продължил близо два месеца, като който период ищецът е бил на постелен режим, нуждаел се е от чужда помощ при обслужването, ползвал оринатор. Изпитвал е интензивни болки през първите 7 дни в разкъсаните тъкани, а до края на възстановителния период е продължавал да търпи болки със затихващ интензитет. Търпял е постоянно главоболие през период от около един месец, а впоследствие – спорадично главоболие. Поради оток на меките тъкани на носа, е имал затруднено дишане, затруднено е било преглъщането, поради което не е можел да се храни нормално, и е пиел течности със сламка. Бил е смутен сънят му, като е търпял кошмари и внезапни събуждания. Преживял е силен стрес и уплаха. В резултат от разкъсно-контузните рани, на лицето са останали трайни раневи белези. Съдът взема предвид, че към момента на увреждането ищецът е бил в напреднала възраст – 74 години, поради което възстановителните процеси са били значително забавени, преживяването за страдание е било относително по-тежко от обичайното, а психиката – по-ранима и лабилна, поради което и психичната травма, преживяна от внезапното травматично събитие е била относително по-дълбока. Същевременно, съдът взема предвид, че фрактурата на носните кости е била неразмествена и не е налагала оперативна намеса, лечението е било изцяло консервативно, възстановяването е протекло изцяло в спокойна домашна обстановка, ищецът е получавал всички необходими му грижи и морална подкрепа, няма данни да са получени усложнения през възстановителния период, настъпило е пълно възстановяване без остатъчни нарушения на функцията на носа и лявото коляно. Остатъчните раневи белези по лицето, предвид напредналата възраст на ищеца, не са от естество, и няма данни да са сее отразили на качеството му на живот, самочувствието или социалната му реализация.

При така приетото от фактическа страна, от правна страна съдът намира, че определеното от първостепенния съд обезщетение в размер на 8000 лв. е справедливо по смисъла на чл.52 от ЗЗД, съобразно изведените критерии с ППВС №4/1968 г., като съответства на характера и тежестта на травматичните увреждания /леки по своя характер/, проведеното консервативно лечение в домашни условия, относително краткия възстановителен период, протекъл без усложнения, настъпилото пълно възстановяване, кореспондира на икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането, както и на съдебната практика по сходни случаи.

Изложените съображения обосновават частична неправилност на постановеното от първоинстанционния съд решение, в частта му, в която е прието наличие на съпричиняване на вредоносния резултат от ищеца, и на това основание предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата над 6400 лв. до размера от 8000 лв. В тази част решението ще следва да се отмени, като неправилно, и вместо него да се постанови ново решение по същество, с което да се присъди на ищеца допълнително обезщетение в размер на 1600 лв., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 28.04.2021 г. до окончателното плащане. В останалата обжалвана част решението на първостепенния съд ще следва да се потвърди, като правилно и законосъобразно.

Съобразно този резултат, решението на първостепенния съд ще следва да се отмени частично в частта му за разносните, които ищецът е бил осъден да заплати на

ответника. Ответникът е направил разноси за първоинстанционното производство в размер на 2190 лв., от които следва да му се присъдят съобразно отхвърлената част от иска според решението на въззивната инстанция 1516,15 лв. $= 18000/26000 \times 2190$ лв./. С решението на първостепенния съд ищецът е бил осъден да заплати на ответника на осн. чл.78, ал.3 от ГПК, сумата от 1642,50лв. Ето защо, решението на първостепенния съд в частта му за разноските следва да се отмени в частта, в която ищецът е осъден да заплати на ответника сумата над 1516,15 лв. до размера от 1642,50 лв.

За въззивното производство ищецът е претендирал присъждане на адвокатско възнаграждение за процесуалния му представител в размер на 1118 лв. Ответникът е релевира с отговора на въззивната жалба евентуално възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което е неоснователно, тъй като се претендира минималния размер на адвокатското възнаграждение, съобразно обжалвания интерес, поради което от претендираната сума, съобразно резултата от въззивното производство, следва да се присъди на процесуалния му представител на осн. чл.38, ал.2 от ГПК, сумата от 91,27 лв., която на осн.чл.78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати. Наред с това, в полза на процесуалния представител на ищеца следва да се присъди допълнително възнаграждение за първоинстанционното производство. Ищецът е претендирал присъждане на адвокатско възнаграждение на процесуалния му представител, което първостепенният съд е определил в размер 1310 лв., от който следва да се присъди част, съответстваща на уважения размер с решението на въззивния съд – т.е. 403,08 лв. $= 8000/26000 \times 1310$ лв./. С решението на първостепенния съд в полза на процесуалния представител на ищеца са присъдени 327,50 лв., поради което следва на адв. Н. да се присъди допълнително възнаграждение за първоинстанционното производство в размер на още 75,58 лв.

На осн. чл.78, ал.3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноси за въззивното производство, съобразно отхвърлената част от въззивната жалба. Ответникът е претендирал със списък по чл.80 от ГПК разноси за процесуално представителство в размер на 2000 лв. Ищецът е релевира възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение, което е основателно, тъй като съобразно материалния интерес по въззивното производство /19600 лв./, минималното адвокатско възнаграждение към момента на сключване на договора за правна помощ, е в размер на 1341,60 лв. с начислен ДДС. Въззивното производство не се отличава с фактическа и правна помощ, поради което претендираните разноси за адвокатско възнаграждение се явяват прекомерни, и следва да се намалят до размера от 1341,60 лв. с начислен ДДС, от която сума в полза на ответника следва да се присъдят $18000/19600$ части – т.е. сумата от 1232,08 лв.

На осн. чл.78, ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати държавна такса за въззивното производство, според уважената част от иска с решението на въззивния съд, в размер на 6% от сумата 1600 лв. – т.е. 96 лв., в полза на бюджета на съда, по сметка на САС.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №1613 от 28.06.2022 г., постановено по гр.д.№6267 по описа за 2021 г. на Софийски градски съд, I ГО - 20 състав, В ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен предявеният от В. Х. Ц., с ЕГН*****, срещу "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК

831830482, иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за сумата над уважения размер от 6400 лв. /шест хиляди и четиристотин лева/ до размера от 8 000 лв. /осем хиляди лева/, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат от ПТП на 26.12.2020 г., причинено по вина на П. Г. Т., като водач на застрахован при ответника лек автомобил "Алфа Ромео 156", с рег.№***, КАКТО И В ЧАСТТА, с която В. Х. Ц., с ЕГН*****, е осъден на основание чл.78, ал.3 от ГПК да заплати на "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК 831830482, разноски по делото, над размера от 1516,15 лв. /хиляда петстотин и шестнадесет лева и петнадесет стотинки/, до присъдения размер от 1642,50 лв., И ВМЕСТО ТОВА, ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК 831830482, с адрес: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.432, ал.1 от КЗ, да заплати на В. Х. Ц., с ЕГН*****, с адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл.***, вх.***, ет.***, ап.***, допълнително застрахователно обезщетение в размер на 1600 лв. /хиляда и шестстотин лева/, за претърпени неимуществени вреди в резултат от ПТП на 26.12.2020 г., причинено по вина на П. Г. Т., като водач на застрахован при ответника лек автомобил "Алфа Ромео 156", с рег.№***.

ПОТВЪРЖДАВА Решение №1613/28.06.2022 г., постановено по гр.д. №6267/2021 г. на СГС, I ГО - 20 състав, В ОСТАНАЛАТА ОБЖАЛВАНА ЧАСТ, с която е отхвърлен предявеният от В. Х. Ц. срещу "ЗД Бул Инс"АД, иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ, за сумата над размера от 8000 лв. до претендирания размер от 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от ПТП на 26.12.2020 г., причинено по вина на П. Г. Т., като водач на застрахован при ответника лек автомобил "Алфа Ромео 156", с рег.№***.

ОСЪЖДА "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК 831830482, с адрес: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.78, ал.1 от ГПК във вр. чл.38, ал.2 от ГПК, да заплати на адвокат С. К. Н. – К., с ЕГН *****, с адрес: гр. ***, бул.“****“ №12, ет.3, сумата от 91,27 лв. /деветдесет и един лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща адвокатско възнаграждение за въззивното производство, КАКТО И сумата от 75,58 лв. /седемдесет и пет лева и петдесет и осем стотинки/, представляваща допълнително адвокатско възнаграждение за процесуално представителство пред първоинстанционното производство, на лицето В. Х. Ц., с ЕГН*****.

ОСЪЖДА В. Х. Ц., с ЕГН*****, с адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл.***, вх.***, ет.***, ап.***, В. Х. Ц., с ЕГН*****, с адрес: гр. ***, ж.к.“****“, бл.***, вх.***, ет.***, ап.***, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, да заплати на "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК 831830482, с адрес: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, сумата от 1232,08 лв. /хиляда двеста тридесет и два лева и осем стотинки/.

ОСЪЖДА "ЗД Бул Инс"АД, с ЕИК 831830482, с адрес: гр. София, бул.“Джеймс Баучер“ №87, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, да заплати сумата от 96 лв. /деветдесет и шест лева/, представляваща държавна такса, в полза на бюджета на съда, по сметка на САС.

Решението подлежи на касационно обжалване на осн. чл.280, ал.3, т.1 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките на чл.280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____